λοφονίας! Μιὰ νύχτα, ξαφνικά, ὁ ἀέρας ὅλος βάρυνε σὰ μολύβι, ἔγινε ἀσφυκτικὸς σὰν θειάφι. Ἡ ἀστραπὲς λόγχιζαν τὸν οὐρανό, οἱ κεραυνοὶ ξεσπιοῦσαν ἀτ' ὅλες τὰς μεριές. Ἦταν ἡ γενικὴ κινητοποίησι τῶν στοιχείων ἀπὸ μέρους τῶν θεῶν. Ἔπεσαν ἀκατάσχετες βροχές, τὰ κύματα σηκώθηκαν ἀπάνω στὰ βουνά! Ἡ μάχη βάσταξε μέχρι τὸ γλυκοχάραμα κ' ὅταν ὁ ἥλιος βγῆκε, ἐκεῖ ποὺ ἦταν ἄλλοτε ἡ γῆ, ποὺ οἱ ἄνθρωποι κατάργησαν τὸν θάνατο, δὲν ἦταν πειά, ἀτ' τὴ μιὰ ἄκρη ὡς τὴν ἄλλη, παρὰ μονάχα ὁ ὠκεανός, ποὺ ἔγλειφε τὸν οὐρανό, σὰν ἕνα θηρίο χορτασμένο.

Στὸ σημεῖο αὐτό, ὁ μυστηριώδης συνταξειδιώτης μου, σὰ νἄβλεπε στὰ μάτια του μπροστὰ ὅλη τὴ φρίκη τοῦ κατακλυσμοῦ, σταμάτησε. Ἔξαφνα πετάχτηκε ὀρθὸς καὶ σὰν ἰτὸ τὸ κράτος μιᾶς προφητικῆς μανίας, εἶπε:

—Δέκα χιλιάδες χρόνια πέρασαν ἀπὸ τότε. Ἀπὸ τότε ἔχω γεννηθεῖ καμμιὰ ἑκατοστὴ φορές. Κι' αὐτὸ γίνεται μ' ἕλο τὸν ἄλλο κόσμο. Ἀλλὰ δὲ λησμόνησα ἐγώ. Τὸ μνημονικό μου δὲν ἔσβυσε ὁλόιου. Κι' ἕνας σκοτὸς μοῦ μένει τώρα στὴ ζωή: νὰ νικήσω ἄλλη μιὰ φορὰ τὸν θάνατο! Καὶ τούτη τὴ φορά, χίλια ἐννεακόσια καὶ δυὸ χρόνια, μετὰ τὴ γέννησι τοῦ δικοῦ σας τοῦ Χριστοῦ, βρῆκα ξανὰ τὸν ἀριθμό, τὴ λέξι καὶ τὸ σύμβολο ποὺ ξαναδίνουν τὴν ἀθανασία! Μὲ καταλαβαίνεις; Δὲν ἀλλάζω τίποτε, ἀφοῦ ἀληθινὰ μόλις κανένας τελειώσει κάτου κάτι, ἀρχίζει πάλι κάτι ἄλλο ἀτ' τὴν ἀρχή, κάτου ἀλλοῦ. Καταργῶ ὅμως τὴ φρικτὴ τὴν ἀγωνία, τὴ στιγμιαία, ἀλλὰ καὶ φρικτὴ ἐντύπωσι τοῦ κρίου καὶ τῆς ἀποσυνθέσεως. Δὲν θὰ περάσουν δεκαπέντε μέρες κ' ὁ θάνατος θἄχη καταργηθεῖ.

Τὸ τραῖνο εἶχε λιγοστέψει τὴν ταχύτητά του. Ἔμπαινε τώρα στὸ σταθμό. Εἴχαμε φτάσει. Κατεβήκαμε. Πρὶν ὅμως νὰ μὲ χάσῃ μέσ' σπὸ πλῆθος, ὁ παράξενος συνταξειδιώτης πρόφτασε καὶ μοῦ εἶπε:

—Μετανοιώνω τώρα ποὺ σοῦ μίλησα. Κύτταξε ὅμως νὰ μὴν πῆς τίποτε σὲ κανένα, πρὶν λάβεις ὁδηγίες μου. Θὰ σοῦ γράψω ἐδῶ: 'Ατλαντίς, πόστ-ρέστάν. Φεύγω γιὰ τὶς Ἀντίλλες, ὅπου πρέπει νὰ ξανάβρω κάποιον μαῦρο. Εἶνε ἀνάγκη νὰ ξαναβρῶ σ' αὐτὸν κάποιες ἀναμνήσεις, σβυσμένες ἀτ' τὸ χρόνο, ποὺ φτάνουν στὰ βαθειὰ τὰ περασμένα, χιλιάδες χρόνια πίσω. Θ' ἀφήσω πρῶτα νὰ ὡριμάσῃ ἡ ἀνακάλυψή μου. Τί ἔχω τάχα νὰ φοβᾶμαι τὴ φορὰ τούτη ἀτ' τὸν οὐρανό;

* * *

Αὐτὰ εἶτε καὶ τὸν ἔχασα ἀμέσως ἀτ' τὰ μάτια μου κ' ἀπὸ τότε, δὲν τὸν ξανᾶδα πειά. Πέρασαν μέρες, πέρασαν δυὸ μῆνες. Εἶχα ξεχάσει τὴν παράξενή μου περιπέτεια, ποὺ εἶχε ἀρχίσει τώρα νὰ μοῦ φαίνεται σὰν κάποιο ὄνειρο κακό, περασμένο, ὅταν ἐξαφνα, ἕνα πρωΐ, διάβασα στὶς ἐφημερίδες τὴν τρομερὴ καταστροφὴ τοῦ 'Αγίου Πέτρου τῆς Μαρτινίκας.

Ἕνας φοβερὸς σεισμός, μιὰ φοβερὴ πλημμύρα, εἶχαν ἐν μέρει πραγματοποίησει τὸ θρῦλο τῆς χαμένης 'Ατλαντίδος. Ὁ οὐρανός, ἄγνωστο ἀπὸ ποιὲς μυστηριώδεις, σκοτεινὲς ἐπιταγές, εἶχε ξεγράψει πάλι μιὰν ὡρισμένη περοχὴ τοῦ κόσμου. Τότε, τρομαγμένος, ξαναθυμήθηκα τὸν παράξενο ἐκεῖνο ταξειδιώτη. Ἔτρεξα στὸ ταχυδρομεῖο, στρωγμένος ἀπὸ κάποιο ἔνστικτο σκοτεινό. Κι' ἐκεῖ βρῆκα ἕνα τηλεγράφημα:

«'Ατλαντίς. Πόστ-Ρεστάνπ.—Ἔφθασα Μαρτινίκαν, Ἅγιον Πέτρον. Περιμένετε μεγάλα γεγονότα, σὲ δυὸ μέρες. Θὰ διακηρύξω σ' ὅλο τὸν κόσμο τὴν ἀνακάλυψί μου. Σὲ πενῆντα ὧρες, θἄχη γίνει τὸ μεγάλο πείραμα. Νίκη!».

Τὸ τηλεγράφημα αὐτὸ εἶχε σταλθεῖ ἀτ' τὸ νησί, δυὸ ὧρες πρὶν ἀτ' τὸν κατακλυσμό...

Δὲν ξέρω τώρα τί νὰ πῶ καὶ τί νὰ ὑποθέσω. Δὲν ξέρω τί πρέπει νὰ πιστέψω. Τί ἄλλο, παρὰ νὰ τρέμω ἀτ' τὸ φόβο μου, ἁπλῶς, νὰ τρέμω σὰν ἕνα μικρὸ παιδάκι, ἕνα παιδάκι, μονάχο μέσ' στὸ σκοτάδι;....

ΤΗΣ ΣΤΙΓΜΗΣ

ΤΑ ΞΥΛΙΝΑ ΚΑΙ ΤΑ ΚΟΥΤΑ

Ἡ **κυρία** (στὴν ὑπηρέτριά της).—Μαρία, εἶσαι πολὺ τεμπέλα! Δὲν κάνεις ποτὲ δουλειὰ σωστή! Κι' ἔπειτα τολμᾶς νὰ μοῦ ζητᾶς καὶ αὔξησι. Ἔ, φτάνει πειά.... Ἀπὸ σήμερα δὲν θὰ τρῶς παρὰ ψωμὶ καὶ νερὸ καὶ θὰ ἐργάζεσαι ὅλη τὴν ἡμέρα. Ἐπίσης, δὲν θὰ βγῆς τὴν Κυριακὴ ἔξω. Κατάλαβες;

Μιὰ **ἐπισκέπτρια** (στὴν κυρία).—Μὰ γιατὶ δείχνεστε τόσο αὐστηρὴ στὴν καϋμένη τὴν ὑπηρέτριά σας; Τί σᾶς ἔκανε;

Ἡ **κυρία**.—Σέρστε σήμερα εἶνε Σαββάτο καὶ πρέπει νὰ τιναχτοῦν καλὰ τὰ χαλιά. Γι' αὐτὸ λοιπὸν κι' ἐγὼ τὴ μαλώνω γιὰ νὰ θυμώσῃ καὶ νὰ ξεσπάσῃ... σ' αὐτά.

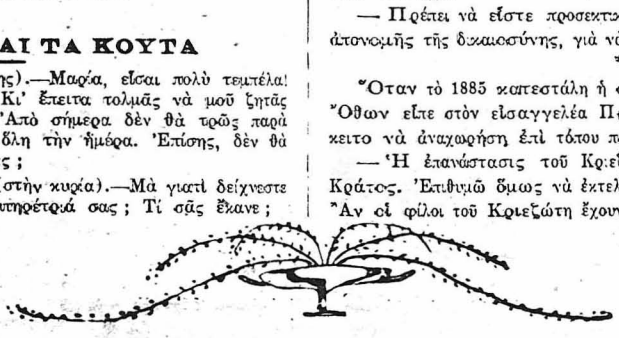

ΤΑ ΔΙΚΑΜΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΙ ΑΣΤΕΙΑ

Ἡ στολὴ κι' ὁ μισθὸς τῶν στρατιωτῶν κατὰ τὴν ἐπανάστασι. Τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ Ὄθωνος γιὰ τοὺς δημοσίους ὑπαλλήλους. Ὁ Ὄθων γιὰ τὴ δικαιοσύνη. κτλ. κτλ.

Ὅταν ἐπὶ τῆς προεδρείας τοῦ Κουντουριώτη ἀναδιοργανώθηκε ὁ ἑλληνικὸς στρατός, ὁ ἱματισμός του συνίστατο ἀπὸ ἕνα χιτώνιο, κοντὴ φουστανέλλα καὶ φέσι. Ἐδόθη ἐπίσης σὲ κάθε στρατιώτη λινοστολή, καθὼς καὶ τσαρούχια.

Ὅταν κατόπιν ἀνέλαβε τὴ διοίκησι τοῦ τακτικοῦ στρατοῦ, ὁ Φαβιέρος ἐξέδωκε μιὰ προκήρυξι στὶς 19 τοῦ Ὀχτώβρη, τὸ 1825, στὴν ὁποία καθώρισε ὡς ἑξῆς τὰ ἐφόδια ποὺ παρείχοντο σὲ κάθε στρατιώτη:

«Κάθε στρατιώτης τοῦ πεζικοῦ εὐθὺς ὁποῦ ἔμβῃ εἰς τὸ σῶμα, λαμβάνει ἐνδυμασίαν μὲν ἓν μπάνι τζόχινον ἄσπρον, δυὸ βρακιὰ πάνινα ἄσπρα διὰ τὸ καλοκαῖρι, ἓν τζόχινον διὰ τὸν χειμῶνα, ἐν φέσι κόκκινον, καὶ νὰ καινουργιώνωνται ὅσες φορὲς παλαιώνουν, ἔτι ἓν ζευγάρι κάλτσες, μίαν καπόταν, ἓν λουρὶ διὰ νὰ βαστᾶ τὴν καπόταν εἰς τὸν ὦμον· ὅπλα δέ, ἓν τουφέκι μὲ τὴν λόγχην, ἓν ζευγάρι μπαλάσκας· τροφὴν δὲ 100 δράμια ψωμὶ τὴν ἡμέραν, 15 λεπτὰ σιτηρέσιον πληρωμένον καθ' ἡμέραν διὰ νὰ ἔχῃ τὸ κρέας του, τὸ κρασί του κλπ., μισθὸν δὲ 16 γρόσια τὸ μῆνα, τὰ ὁποῖα νὰ πληρώνωνται κάθε δέκα ἡμέρας κατ' ἀναλογίαν. Οἱ δεκανεῖς, ὑπαξιωματικοί, ἀξιωματικοὶ λαμβάνουν καὶ πληρωμὴν κατὰ τὸν βαθμόν των. Ὁ λοχαγὸς λαμβάνει δύο ψωμία, δύο σιτηρέσια καὶ 150 γρόσια τὸ μῆνα. Τὸ ἱππικὸν καὶ πυροβολικὸν λαμβάνει μισθὸν μεγαλείτερον, ἐπειδὴ καὶ τὸ κρέας αὐτῶν εἶνε κοπιαστικώτερον. Οἱ μὲν ἱππεῖς λαμβάνουν 25 γρόσια μηνιαῖον, οἱ δὲ πυροβολισταὶ 20 γρόσια. Εἶνε ξεχωριστὰ τὰ πλυστικά, τὸ λάδι καὶ τὰ ξύλα, τὰ ὁποῖα πληρώνονται ἀπὸ τὸ ἴδιον σῶμα».

* * *

Ὁ βασιλεὺς Ὄθων ἐγνώριζε ὅλους σχεδὸν τοὺς δημοσίους ὑπαλλήλους, τὴν ἱκανότητά των καὶ τὰ ἔτη τῆς ὑπηρεσίας των. Ἐπὶ πλέον, ἔδειχνε γι' αὐτοὺς ἐξαιρετικὸ πάντοτε ἐνδιαφέρον. Ἰδοὺ ἕνα σχετικὸ ἀνέκδοτο:

Ὁ ὑπουργὸς τῆς Δικαιοσύνης ὑπέβαλε μιὰ μέρα στὸν Ὄθωνα μιὰ αἴτησι προαγωγῆς τοῦ ὑπογραμματέως Πρωτοδικῶν Τριπόλεως Δημοκλείδου, καὶ μεταθέσεώς του μὲ τὸν βαθμὸ τοῦ γραμματέως στὴ Σπάρτη. Ὁ Ὄθων ὅμως δὲν θέλησε νὰ ὑπογράψῃ καὶ ρώτησε τὸν ὑπουργό, γιὰ ποιὰ αἰτία δείχνει ἐξαιρετικὴ εὔνοια στὸν ὑπάλληλο αὐτόν. Ὁ ὑπουργός του ἀπάντησε ὅτι ὁ Δημοκλείδης, ἐκτὸς τοῦ ὅτι εἶνε ἱκανότατος στὴ δουλειά του, ἔχει καὶ δεκαεπτὰ ἐτῶν ὑπηρεσία.

Ὁ Ὄθων τότε, ὁ ὁποῖος συμβουλευόταν πάντα τὸ βιβλίο τῆς καταστάσεως ὅλων τῶν ὑπαλλήλων του, παρετήρησε:

— Αὐτὸ εἶνε σωστό, ἀλλ' εἶνε ἐπίσης ἐξίσου σωστὸ ὅτι στὸ Ἐφετεῖο Πατρῶν ὑπηρετεῖ κάποιος ὑπογραμματεύς, ὀνομαζόμενος Γάττης, ἐπίσης ἱκανότατος ὑπάλληλος καὶ κατὰ πολὺ ἀρχαιότερος τοῦ Δημοκλείδου. Δίκαιο εἶνε λοιπὸν νὰ προβιβάσουμε πρῶτα αὐτὸν κ' ἔπειτα τὸν Δημοκλείδη, μὲ τὴ σειρά του.

* * *

Μιὰ νύχτα ὁ Ὄθων προσκάλεσε ἐπειγόντως στὰ ἀνάκτορα τὸν πρόεδρο τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν. Ἐκεῖνος ἔτρεξεν ἀνήσυχος νὰ παρουσιαστῇ στὸ βασιλέα, τὸν ὁποῖο βρῆκε στὸ γραφεῖο του νὰ κάθεται καὶ νὰ διαβάζῃ μὲ προσοχὴ μιὰ ἀπόφασι τοῦ Πρωτοδικείου.

— Ἡ ἀπόφασι αὐτὴ εἶνε ἄδικη!... τοῦ εἶπε μὲ θυμὸ ὁ Ὄθων, μόλις τὸν εἶδε.

Κι' ὅταν ὁ πρόεδρος θέλησε νὰ δικαιολογηθῇ, ὁ βασιλεὺς προσέθεσε αὐστηρά:

— Πρέπει νὰ εἶστε προσεκτικώτεροι στὸ μέλλον, στὸ ζήτημα τῆς ἀπονομῆς τῆς δικαιοσύνης, γιὰ νὰ μὴν κατατίπτῃ τὸ γόητρό της!

* * *

Ὅταν τὸ 1885 κατεστάλη ἡ στάσις τοῦ Κριεζώτη στὴν Εὔβοια, ὁ Ὄθων εἶπε στὸν εἰσαγγελέα Πρωτοδικῶν Χαλκίδος, ὁ ὁποῖος ἐτρόκειτο νὰ ἀναχωρήσῃ ἐπὶ τόπου πρὸς ἐνέργειαν σχετικῶν ἀνακρίσεων:

— Ἡ ἐπανάστασις τοῦ Κριεζώτη εἶν' ἀλήθεια ὅτι ἐζημίωσε τὸ Κράτος. Ἐπιθυμῶ ὅμως νὰ ἐκτελέσετε εὐσυνείδητα τὸ καθῆκον σας... Ἂν οἱ φίλοι τοῦ Κριεζώτη ἔχουν δίκηο; δὲν πρέπει νὰ ἀδικηθοῦν, ἔστω κι' ἂν εἶνε ἐχθροί μου. Κι' ἂν πάλι οἱ φίλοι οἱ δικοί μου ἔχουν ἄδικο, δὲν πρέπει νὰ μείνουν ἀτιμώρητοι, ἐπειδὴ εἶνε φίλοι μου.